

Prof. dr. A.A. Kaptein is emeritus hoogleraar Medische psychologie. In deze reeks interviewt hij kankerpatiënten over hun ziekte, behandeling en de reacties van hun omgeving.

tekst: prof. dr. Ad Kaptein

aan de keukentafel

33

medische oncologie
december 2022

Waar is mijn cavia?

Mevrouw H. (76 jaar, voormalig wijkverpleegkundige) heeft sinds 2002 een granulosaacetumor. Ze is probleemoplossend gericht, optimistisch en geniet actieve steun van echtgenoot en kinderen.²

'De eerste tumor werd in 2002 geconstateerd, een granulosaacetumor. Die was ruim twee kilo. Vijf jaar ben ik onder controle geweest, dat ging allemaal prima. Toen het slechte nieuws kwam, was ik alleen. Ik ga echt nooit meer alleen voor een uitslag. Ik zeg ook tegen anderen die ik ken: "Als je voor een uitslag gaat, neem iemand mee." Het zou de laatste controle zijn maar er werden drie tumoren geconstateerd in de buik. Operatief hebben ze dat kunnen weghalen. Een aantal jaren later moest ik aan de chemo. Vanaf dat moment was ik voor mijn gevoel echt kankerpatiënt. Ik heb daarvoor wel een aantal tumoren gehad, maar ik sprak toen altijd over "tumor". Kanker is kwaadaardig, een tumor is een gezwel. In mijn beleving is dat anders.

'In 2009 heb ik bij elkaar een half jaar in het ziekenhuis gelegen, toen dacht ik: ik haal het niet. Dat is mijn dieptepunt geweest. Ik hield geen eten meer binnen. Aan een verpleegkundige heb ik toen ook 's nachts gevraagd of ik doodging.

'Ik ben door mijn behandelend arts altijd heel goed gehoord. Als ik vragen had nam hij de tijd om ze te beantwoorden. Hij vroeg hoe het met mij ging en hoe het thuis ging. "Hoe ver kunt u in huis al lopen?" en "Wat doet u voor de geestelijke ontspanning?" Toen ik in het ziekenhuis lag heb ik heel veel gehad aan Yvonne. Dat was een oncologieverpleegkundige. Als ik een zwaar gesprek had gehad met mijn dokter dan ving zij mij altijd op. Ik werd niet naar huis gestuurd, maar kon met haar verder in gesprek, over de spanningen, over eten en drinken, slapen, het down zijn. Zij is fantastisch geweest. Als ik op een afdeling lag kwam zij ook spontaan langs. Zij was eigenlijk voor mij de psycholoog. Toen ik thuis was heb ik haar verschillende keren nog gebeld. Op een gegeven moment is dat niet meer nodig.¹

'Onze zoon is in de tussentijd getrouwd, voor die gelegenheid wilde ik een pruik hebben. De kleinkinderen noemden dat oma's cavia. Dan zei ik: "Hebben jullie mijn cavia gezien?" Dan wisten ze, oma is haar pruik kwijt. Niemand van de kinderen heeft vreemd naar me gekeken of opmerkingen gemaakt. In het zwembad zwam ik elke week met een klein groepje en aan hen heb ik het ook verteld, dan hoeven ze niet te gissen. Ze vinden het gewoon fijn om je te zien in het zwembad: "Fijn dat je er weer bent, goed van je."³

'Mijn dokter is altijd erg duidelijk. Dat vind ik heel prettig. Ik had mijn beweegredenen om voor die ene chemo te kiezen en niet die ander. Nu heb je buikspoelingen, HIPEC (hypertherme intra-

'Dit beeld heeft een vriendin gemaakt in de periode dat het heel slecht met mij ging. Het stelt iemand voor die met een zware rugzak de berg op moet. Mijn vriendin zei: "Jij komt elke keer boven op de berg met die rugzak." Dat vond ik een heel mooi verhaal erbij, ik heb er ook altijd hard voor gewerkt.'

peritoneale chemotherapie), dus ik vroeg de dokter of dat niet iets voor mij was.⁴ Hij zei dat het niets voor mij was, dat ik daar niets aan had. Hij heeft het me wel uitgelegd, maar op dat moment heb ik niet alles gehoord wat hij heeft gezegd. Mijn man zegt dat hij wel alles heeft begrepen.

'Ik had mij erop vastgebeten dat die behandeling een goede doorstart zou zijn en heb gevraagd of het goed zou zijn om een second opinion aan te vragen. Dat is goed zei hij, sta ik helemaal achter. Met de zorgverzekeraar is dat verder afgesproken en toen ben ik naar Leuven in België geweest. Binnen twee dagen kon ik daar terecht bij de oncoloog. Geweldig. Die had ook alle gegevens ontvangen van het ziekenhuis. We kwamen er in goede harmonie op uit dat behandeling in Leuven niets zou toevoegen. Erg netjes allemaal.' ←

De referenties zijn te raadplegen in de onlineversie van dit artikel op medischeoncologie.nl.